

Розділ 1

— Нехай усі коти, здатні піймати собі здобич, зберуться під Високим Виступом на віче Клану.

Вивіркострибка стрепенулася зі сну, щойно вигук Громового провідника пролунав понад кам'яною лощовиною. Хмарохвіст уже виходив крізь шпичасті гілки, що затуляли вояцьке кубло. Його партнерка Ясносерда потягнулася на їхньому мшаному кубельці, підвелася і вийшла за ним.

— Що Вогнезорові тепер ще треба? — пробурмотів Порохошуб, заспано підіймаючись на лапи й обтрушуючись від моху. Він роздратовано смикнув вухами і вийшов на галявину слідом за своїми товаришами.

Вивіркострибка широко позіхнула, підвелася і нашвидку причепурилася. Порохошуб сьогодні був іще більш дратівливий, ніж зазвичай. З його незграбних рухів Вивіркострибка бачила, що рана, яку він отримав у битві проти Багнокігтя, досі не загоїлася. Більшість котів Громового Клану все ще

носили шрами від кігтів бунтівників; у Вивіркострибки теж болів бік від рани, тож вона кілька разів швидко її лизнула.

Багнокіготь був воєводою Вітряного Клану, доки всі Клани не прибули на свої нові землі навколо озера. За мить до власної смерті колишній провідник Високозорий призначив воєводою Одновуса, щоб той став його наступником. Розлючений Багнокіготь підняв повстання проти Одновуса, перш ніж той встиг отримати свої дев'ять життів від Зореклану. А Шулікокриг із Річкового Клану йому допоміг. Вивіркострибка відчула приплив злості, пригадавши, як Ожинокіготь наплягав на тому, що треба вірити його зведеному брату. І це після того, як Шулікокриг по вуха вляпався у Багнокігтеву зраду!

«Слава Зореклану, — подумала Вивіркострибка, — що Громовий Клан вчасно викрив їхній план і долучився до битви проти Багнокігтя та його поплічників». Зореклан показав, хто був істинним провідником, коли блискавка вдарила в дерево, яке впало на Багнокігтя і вбило його.

Закінчивши вилизувати своє темно-руде хутро, Вивіркострибка прослизнула поміж гілля і вийшла на галявину, тремтячи від холодного повітря. Бліде гололистоє сонце тільки-но з'явилося з-за дерев, які оточували кам'яну лощовину, де після довгої подорожі оселився Громовий Клан. Голі гілки торохкотіли від вітру, але внизу було тихо. Повітря було наче хрумке, іній ще вкривав траву й кущі. Та все ж Вивіркострибка вже вловила ледь помітний натяк на появу молодого зелені — а це означало, що новоліст був не за горами.

Вона випустила кігті в землю та смачно потягнулася. Її батько, Вогнезір, сидів на Високому Виступі біля свого кубла, деь посередині прискалка. Вогнисте хутро провідника виблискувало в косих променях сонця, а його зелені очі сяяли гордістю, коли він обводив поглядом свій Клан. Вивіркострибка здогадалася, що батько не був би таким упевненим, якби мусив повідомити їм про якісь проблеми.

Коти вже зібралися на галявині. Мишошубка й Золотоквітка вийшли з кубла старійшин; Золотоквітка вела за собою Довгохвоста, поклавши йому на плече кінчик свого хвоста.

— Привіт, — до Вивіркострибки підійшла її сестра Листоплеса і торкнулась до неї носом. — Як твої подряпини? Хочеш іще нагідок?

— Ні, у мене все добре, дякую. — Листоплеса та її виховниця Попелюшка, медикішка Громового Клану, мали дуже багато роботи після битви, шукаючи потрібні трави і лікуючи котячі рани. — Є багато котів, яким вони потрібніші, — додала Вивіркострибка.

Листоплеса обнюхала шрами сестри і задоволено кивнула.

— Маєш рацію. Вони добре загоюються.

З боку ясел почувся захоплений писк, і звідти вискочив Березко, перечепився через самого себе та впав купкою світло-коричневого хутра, а тоді підвівся й сів біля свого тата Порохошуба. Його мама Папоротехмарка підійшла та сіла поруч із ним, повернувши голову, щоби прилизати скуйовджене хутро кошеняти.

Вивіркострибка весело муркнула. Її погляд прослизнув повз них до тунелю крізь тернову

загорожу, де був вхід до табору. Вона відчула, як м'язи на її плечах напружуються. Щойно повернувся досвітній патруль. Із тунелю вийшов Ожинокіготь, а за ним — Піскошторма та Дошовус.

— Що сталося? — спитала Листоплеса.

Вивіркострибка ледь зітхнула. Вони із сестрою були значно ближчі, ніж більшість братів і сестер, і кожна завжди відчувала те, що відчуває інша.

— Це через Ожинокігтя, — неохоче нявкнула вона. — Не можу повірити, що він досі дружить із Шулікокригом — після того, як той підтримав Багнокігтя.

— Багато хто підтримав Багнокігтя, — зауважила Листоплеса. — Вони так вчинили, бо справді вірили, що Одновус не був істинним провідником Вітряного Клану. Але після того як упало дерево, Шулікокриг визнав, що помилявся і що Багнокіготь обманом змусив його приєднатися. Одновус уже йому пробачив, як і всі інші коти, що билися проти нього.

Вивіркострибка махнула хвостом.

— Шулікокриг *збрехав!* Він був заодно з Багнокігтем увесь час. Я чула, що Багнокіготь сказав перед смертю — Шулікокриг намагався здобути владу, щоб захопити Річковий Клан.

Листоплеса пронизала Вивіркострибку своїм стурбованим поглядом.

— У тебе немає жодних доказів, Вивіркострибко. Чому б ми мали вірити Багнокігтю, а не Шулікокригу? Ти впевнена, що неупереджено ставишся до Шулікокрига через те, хто був його батьком?

Вивіркострибка вже розтулила рота, щоби сказати щось у відповідь, але нічого не придумала.